

Найбільший серед псів, Аргіодус, спав у його ложі. Засинав, торкаючись ребрами Актеонової стопи. Ребра нагадували вигнутий каркас човна. Прокидався, тримаючи голову на Актеоновій лівій ключиці. Голова Аргіодуса була важка і велика. Він скидався на бика. З пащі крапала слина на Актеонову шкіру і постіль. Гарячий подих обпікав Актеонові лице. Він вдихав багатий сморід тварини і не міг ним напитися.

Сучки Діоксипа, Діномаха й Ехіона — також епірські молоси — спали на шкурах навколо. Ехіона, шерсть якої лисніла барвою олова, не припиняла спроб також дістатися господаря. Коли Аргіодус засинав, вона підкрадалася нечутно з іншого боку і вклала морду з ніжними губами

якнайближче до Актеона. Якщо їй щастило, і Аргіодус не одразу це помічав, вона лежала нерухомо, майже не дихаючи. Актеон стежив за нею, вона переводила свій сумний погляд із його обличчя на темну важку тушу Аргіодуса. Коли той зиркав у її бік, осягаючи глибину вчиненого свавілля, здіймалася буча. Аргіодус ревів і бив Ехіону лев'ячими лапами. Ехіона люто захищалась, оголюючи жовті ікла.

Решта собак негайно доєднувалась до бійки. Особливо ласі до цього були алопекіси Евдромус і Гносіус. Хоч які дрібні й коротколапі, ці двоє були найкровожерливішими шаленцями на всю зграю. Коли великі пси заганяли здобич, Евдромус із Гносіусом впивались їй у горлянку гострими малими зубами, відривали шматки шкіри, продірявлювали вени, прогризали отвори аж до внутрішніх органів. Загнана жертва конала — лежала, розтерзана, на каменях чи в глиці під чорними соснами, — а знавіснілі крихітки все не давали спокою понівеченій плоті. Молоси з гончаками відступали вбік, відвертали розумні морди. Іхнобатес, який безпомилково і найшвидше віднаходив слід звірини серед

тисяч навколишніх запахів, але був ніжнішим і боягузливішим за решту, жалібно скавучав і впирався опуклим чолом у литку господаря. Тоді Актеон відганяв алопекісів від убитого звіра. Їх називав він своїми гекатонхейрами й лемурами, тоді як усі його молоси, критські й заячі гончаки з розвіяними вухами незмінно залишалися геніями.

Інші алопекіси з лисячими писочками — Гарпалікус, Мелампус із чорними лапами, багаторазові матері Терифона й Териопа — були вертлявими підлабузниками й випрошувачами. Старий молос Памфагос із залисинами позаду вух виїдав їжу слабших. Схожа на вовчицю Лиціска ненавиділа купатись. Оцидрома й Поєменіс ненавиділи одна одну. Еліон танцював на задніх лапах. Плямистий Баліус обожнявав, коли Актеон чухав йому живіт. Алце боялась грому — тремтіла і забивалась у найдавший закуток. Це передавалося Корусові й Аретузі. Аелло любила оливки і часто хворіла на розлад шлунку, їх об'ївшись. Нагадивши, вона опускала голову і молотила притиснутим до заду хвостом, позираючи винувато. Актеонові від зворушення

хотілось одночасно і плакати, і сміятись. Добре знаючи про слабкий шлунок Аелло, він ніколи не витримував її відданого погляду — і виймав для неї оливки з власного рота.

Актеон знав своїх псів, відколи кожен із них був цуценям. Він сам відбирав для них хрящі й сухожилля, дрібно краяв печінку зайця. Стежив, щоб нікого не оминати з вичісуванням кістками гребінками. Вчив нових штук.

Вирушаючи на полювання, він нюхав вітер, як його пси. Як і їх, його пронизували підшкірні блискавки збудження. Захват наповнював легені, розпирав ізсередини. Він почувався п'яним, оскаженим, мов перед любов'ю. Актеон, його пси, вистежування звіра, погоня за ним, шалене серцебиття, страждання і передсмертний крик жертви, запах крові й калу — все це було одним тілом, однією істотою.

— Вони зараз разом, — немовби вибачаючись, пошепки сказав старий чоловік і опустив очі. — У нас вдома.

На столику перед ним стояла чашка кави. Він довго не міг вибрати, чого саме хоче — терпляча